

ՕՐ. ՏԻԳՐԱՆՈՒՀԻ ՆԱԼ ՊԱՆՏԵԱՆ

(1900 — 1973)

Երկարատև հիւանդութենէ մը ետք, Զորեքչյաթի, 7 Նոյեմբերին իր մահկանացուն կնքեց զաղութիս երկարամեայ եւ բազմալատատակ զատարակ, սերունդներու նուիրում մայր եւ կրթող Օր. Տիգրանուհի Նալպանտեանը :

Ծնած էր 1900ին, Երուսաղէմ : 1920ին արդէն սկսած էր ուսուցչութեան՝ զատաւանդելով Երուսաղէմի Գայիանեանց աղջկանց նախակրթարանին մէջ : 1929ին, երբ Ս. Աթոռիս հովանաւորութեամբ բացուած էր Սրբոյ Թարգմանչաց Վարժարանը, Օր. Տիգրանուհի նշանակուած էր մանկապարտիզպանուհի : պաշտօն, զոր բացառիկ եռանդով, պարտաճանաչութեամբ եւ գիտակցութեամբ շարունակեց մարել մինչեւ 1970, երբ, Ֆիդիբայէս ընկճուած հիւանդութիւններէ, զրեթէ պարտադրաբար հեռացաւ իր աշխարհ սիրած վարժարանէն ու մանուկներէն : Ինչպէս ինք կ'ըսէր զառն ժպիտով մը, մարմնով հետու՝ այլ հոգիով միշտ իր փոքրիկներուն հետ էր, անոնց մասին կը մտածէր, կը մտահոգուէր, կը հարցնէր, կը խրատէր :

Յուդարկաւորութիւնը կատարուեցաւ Հինգշաբթի, 8 Նոյեմբեր, երեկոյեան ժամերգութենէն ետք, Ս. Հրէշտակապետաց եկեղեցիին մէջ, նախազահութեամբ Լուսարարապետ Գերշ. Տ. Հայրիկ Արքեպս. Առաքանանի եւ մասնակցութեամբ բովանդակ Միաբանութեան : Ս. Թարգմանչաց Երկրդ. Վարժարանի տեսուչ Հոգւ. Տ. Կիւրեղ Մ. Վրդ. Գարիկեան եկեղեցիին մէջ, իսկ ուսուցիչներէն Պրն. Պետրոս Լէփէճեան վարժարանի մուտքին զամբանականներով զրուսեցին հանգուցեալին դործունէութիւնն ու գերը : Ապա, Թափօրը, կազմուած միաբան հայերէ, ժառանգաւոր սաներէ, Ս. Թարգմանչաց Երկրդ. Վարժարանի ուսանողութենէն եւ խումն բազմութենէ ուղղուեցաւ դէպի Ս. Փրկչի աղղային գերեզմանատունը, ուր ամփոփուեցաւ հանգուցեալին յոյնածմարմինը :

Օր. Տիգրանուհի Նալպանտեանի կիսադարեայ մանկավարժական դործունէութիւնը կը յատկանշուի այն նուիրումով, անանձնական այն խնամքով, որով առաջին անգամ վարժարանին սեմին կեցող մանուկին զողորմուն ձեռքէն բռնելով զայն կ'առաջնորդէր դէպի գրասեղան, կը հետեւէր անոր յառաջացող քայլերուն՝ մինչեւ նախակրթարան, մինչեւ երկրորդական բաժին ու չրջանաւարտութիւն, շարունակելու համար իր հոգածութիւնը զարդէն ալ դուրս, երբ երէկի մանուկը արդէն երիտասարդ, դործունեայ եւ ընտանիքի տէր՝ իր զաւակները կու գար այս անգամ յանձնել զբան առջեւ սպասող Մանկապարտիզպանուհիին : Գաղութիս յաջորդական երեք սերունդներուն մէջ չկայ զրեթէ անձ մը որ իր վրայ զգացած չլլալ բարի այդ զատարակին շուրջ, հովանին եւ քաջալերութիւնը :

Մահէն քիչ մը առաջ, փողոցին մէջ, բժիշկէն փերադարձին, նախկին իր աշակերտներէն մէկուն կ'ըսէր. «Ամբողջ կեանքս զաւակներուս տուի. ես ալ հայեցայ, մաշեցայ եւ հիմա մոմի նման՝ փերձիս հասած եմ, շատ չմնաց» :

Մոմի նման հալող բայց յուսաւորող յոյս այդ հոգիին է որ կ'ըսենք իբր հրաժեշտի խօսք. Վարձքը կատար, մեր բոլորին մայր եւ զատարակ, թող յոյնածմարմինդ ալ իր հանգիստն ու խաղաղութիւնը գտնէ յաւիտենական քունիդ մէջ :